

..

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.2/2026/5.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. április 17. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának 2025. szeptember 10. napján kihirdetett Kb.III.6/2025/44. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottat 250 (kettőszázötven) napi tétel, napi tételenként 1.300 (ezerháromszáz) forint pénzbüntetésre is ítéli.

A 325.000 (háromszázhuszonötezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni, ebben az esetben egy napi tétel pénzbüntetés helyébe egy napi börtönbüntetés lép.

Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott által bűnügyi őrizetben és letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe oly módon számítja be, hogy egy nap őrizetben és letartóztatásban töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az I. rendű vádlott által bűnügyi felügyeletben töltött idő kezdő napja 2024. május 18.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. szeptember 10. napján kihirdetett Kb.III.6/2025/44. számú ítéletével Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I.

rendű vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében (Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont aa) alpont). Ezért őt 2 év 3 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban időt beszámítani rendelte oly módon, hogy 4 napi bűnügyi felügyelet felel meg egy nap szabadságvesztésnek. A bíróság az I. rendű vádlottal szemben 30.000.- forint összegben vagyonekhozást rendelt el, kötelezte továbbá az I. rendű vádlottat az eljárás során felmerült 25.200.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben a katonai büntetőeljárásra kijelölt ügyész fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés, pénzbüntetés, valamint végleges hatályú közhatalmi tevékenység gyakorlásával kapcsolatos foglalkozástól eltiltás kiszabása érdekében. Terhelt volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése céljából éltek fellebbezési jogukkal.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bíróság tévedett, amikor nem értékelte súlyosító körülményként, hogy az I. rendű vádlott kezdeményező szerepe miatt több személyt vitt bűnelkövetésbe, illetve közömbös volt azzal kapcsolatban is, hogy az általa bevitt, orvos által fel nem írt gyógyszerek a fogvatartottakhoz eljutva milyen egészségügyi kockázatokat rejtenek. Szintén tévesen, a Kúria 56. BK vélemény II/1. pontjában foglaltakkal ellentétesen vette figyelembe enyhítő körülményként a hivatásos személy büntetlen előéletét annak ellenére, hogy a cselekményét nyilvánvalóan e minőségével összefüggésben követte el. Az ügyészi álláspont szerint az eljárás során végig tagadó I. rendű vádlott az elítélése előtt, a bizonyítási eljárás befejezését követően tett súlytalan, megbánást nélkülöző beismerő vallomása kizárólag pertaktikai célt szolgált, így azt az ítéletet érdemben befolyásolni képes enyhítő körülményként nem lehetett volna figyelembe venni. Mindezek alapján a súlyosító körülmények túlsúlya állapítható meg jelentős enyhítő körülmény nélkül, mely – figyelembe véve a bűncselekmény kiemelt tárgyi súlyát, a bűnösség fokát és az elkövető társadalomra való veszélyességét – nem indokolhat a törvényi minimumot érdemben meg nem haladó mértékű szabadságvesztés alkalmazását. Mindezek mellett kifejtette, hogy a bíróság tévedett, amikor az I. rendű vádlott személyi, jövedelmi-vagyoni viszonyai tekintetében rendelkezésre álló adatok alapján az I. rendű vádlottat nem ítélte pénzbüntetésre annak ellenére, hogy a nyilvánvaló haszonszerzési cél és jövedelem esetén a törvényalkotó nem biztosít e körben mérlegelési lehetőséget a bíróságnak. E körben utalt a Kúria 25. BK véleményében írt értékelési szempontokra, mely szerint a pénzbüntetés alkalmazása szabadságvesztés büntetés mellett akkor felel meg a büntetés céljának, ha alappal lehet arra következtetni, hogy a vádlott a pénzbüntetést törvényes tartási kötelezettségeinek teljesítése mellett a maga és tartásra szoruló családja minimális megélhetésének veszélyeztetése nélkül, saját keresetéből, jövedelméből – akár részletekben is, de – képes megfizetni. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a vádlottnak egy kiskorú gyermek vonatkozásában áll fenn tartási kötelezettsége, mely mellett jövedelmi és vagyoni viszonyai alapján a pénzbüntetést képes megfizetni. Az I. rendű vádlott tudatosan kereste, hogy bizalmi pozícióját hogyan tudná illegális jövedelemszerzésre felhasználni, mely körben aktív kezdeményező volt és a fogvatartott rokonait is rendszeresen kereste. Ezen személyiségvonása egyértelművé teszi, hogy a 33 éves vádlott a továbbiakban véglegesen alkalmatlanná vált arra, hogy bármilyen közhatalmi tevékenységet

gyakorolhasson. A 3 év időtartamú közügyektől eltiltás büntetés korlátozott időtartamától nem várható alappal, hogy az I. rendű vádlott alapszemélyisége oly mértékben változzon, hogy közhatalmi tevékenység gyakorlásával kapcsolatos foglalkozást láthasson el. E körben az ügyész megjegyezte, hogy a korrupciós bűncselekmény miatt elítélt személyeknek ezen adottsága nem tehető későbbi mérlegelés tárgyává, mivel személyiségszerkezetük bármilyen ilyen jellegű bizalomra őket véglegesen teszi alkalmatlanná, így a bíróság azon okfejtése, miszerint a kiszabott közügyektől eltiltás a foglalkozástól eltiltással egyenértékű és a későbbiekben ez az állományba vételre illetékes parancsnok morális kérdése, nyilvánvalóan téves és nem rendezett megnyugtató módon.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.901/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a megfelelő összetételben eljáró elsőfokú katonai tanács a büntetőeljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le, abszolút vagy relatív hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. Az irányadó tényállásból az elsőfokú katonai tanács okszerűen vont következtetést Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése az anyagi jogi szabályoknak ugyancsak megfelel. A katonai tanács indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) bekezdésének megfelelő mértékben eleget tett.

[5] Az ügyészi álláspont szerint a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú katonai tanács hiányosan tárta fel, ami eltúlzottan enyhe joghátrány kiszabásához vezetett. A katonai tanács helyesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a kiemelt tárgyi súlyú korrupciós bűncselekményt megvalósító vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok kizárólag tényleges szabadságelvonással járó szankcióval érhetők el. Tévedett ugyanakkor, amikor a szabadságvesztés büntetés mértékét az I. rendű vádlottra irányadó 5 éves középértéktől a terhelt javára jelentősen eltérve, a törvényi minimumhoz közeli tartamban határozta meg. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az ügyészségi fellebbezésben foglaltakkal egyetértve az I. rendűvádlott vonatkozásában további súlyosító körülményként indítványozta értékelni, hogy a bűncselekmény elkövetésében kezdeményező szereppel bírt és más személyeket sodort bűnelkövetésbe (56. számú BKv. II/8. pontja), valamint szintén mellőzni indítványozta esetében a büntetlen előélet enyhítő körülményként való figyelembevételét, mivel az hivatása gyakorlásának alapfeltétele volt (56. számú BKv. II/1. pontja). Egyetértett a fellebbviteli főügyészség az indokolt ügyészi fellebbezésben írt okfejtéssel a tekintetben is, hogy az I. rendű vádlott által a bizonyítási eljárás végső szakaszában, a terhelt bizonyítékok teljes körű ismeretében tett beismerő vallomás elenyésző mértékű enyhítő hatással bír, és a terhelt vonatkozásában feltárható súlyosító körülmények mellett kiváltképp nem alapozza meg a szabadságvesztés büntetésnek a törvényi minimumhoz közeli tartamban történő megállapítását. Szükségnek tartotta pénzbüntetés alkalmazását is a vádlottal szemben.

[6] A leírtak alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.III.6/2025/44. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg: Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést lényeges tartamban súlyosítsa, a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottat

ítélje pénzbüntetésre is, egyúttal a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján rendelkezzen a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról, a Btk. 52. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a Btk. 53. § (1)-(2) bekezdései alapján Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottat végleges hatállyal tiltsa el a közhatalmi tevékenység gyakorlásával kapcsolatos foglalkozások gyakorlásától, a Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottat érintő előzetes fogva tartásra vonatkozó adatokat, valamint a beszámítás tárgyában hozott ítéleti rendelkezést a kifejtettek szerint helyesbítse. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[7] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott joghátrány – különösen a végrehajtandó szabadságvesztés tartama és jellege – a konkrét ügyben feltárt enyhítő körülményekhez, a terhelt személyi viszonyaihoz, a már elszenvedett kényszerintézkedésekhez, valamint a speciális prevenció tényleges szükségleteihez képest túlzottan szigorú. A védelmi álláspont szerint továbbá az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezése nem megalapozott, mivel részben olyan körülmények ismételt értékelésére épül, melyeket az elsőfokú bíróság már figyelembe vett, részben pedig olyan következtetéseket von le, melyek a megállapított tényállásból ilyen nyomatékkaal nem vezethetők le. A védő elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a szabadságvesztés tartamának két évre történő enyhítésére és a végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére irányult, másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás jelentős mértékű enyhítését kérte, valamint az ügyészi fellebbezés elutasítását. A védő az enyhítést célzó fellebbezését részletesen indokolta, majd érvelését akként összegezte, hogy a jelen ügyben a másodfokú felülbírálat központi kérdése nem az, hogy a terhelt magatartása súlyos-e, hanem az, hogy a jogkövetkezmények meghatározása során a személyi körülmények, a már bekövetkezett hátrányos következmények, valamint a jövőbeni visszaesés valós kockázata megfelelő súllyal kerültek-e értékelésre. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ugyan helyesen azonosította az enyhítő tényezőket, azonban ezek összhatásának tényleges jelentősége a kiszabott joghátrányban nem tükröződik kellő mértékben. Érvelése szerint a büntetési célok enyhébb jogkövetkezménnyel is elérhetők. A terhelt személyében rejlő társadalomra veszélyesség mértéke, a visszaesés tényleges esélye, valamint a már megindult reintegráció együttesen arra utalnak, hogy a speciális prevenció tényleges fogvatartás nélkül is biztosítható.

[8] A katonai ügyész, valamint Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott és a védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel – korlátozottan – bírálta felül. Felülbírálata ezért a Be. 590. § (5) bekezdés a)-d) pontjai alapján a hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok megtartására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezésre terjedt ki. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállásra alapította.

[9] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 598. § (2) bekezdés I. fordulata szerinti törvényi feltételek fennállása miatt tanácsulésen bírálta felül.

[10] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat jórészt betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését.

[11] Az elsőfokú ítélet szerkesztése azonban – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak, amely szabálysértésre már több ízben fel kellett hívni az eljáró elsőfokú tanács figyelmét. Ezen eljárási (és igazgatási) szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt, azonban kétségtelen, hogy ez az elsőbírői mulasztás a határozat felülvizsgálat során az ítélettel kapcsolatos hivatkozások megtételekor nehézséget okoz.

[12] Az elsőfokú katonai tanács az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával tartotta meg, az általa az előkészítő ülésen fogantatosított törvényi figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak, a jogszabályi előírásoknak megfeleltek.

[13] A másodfokú katonai tanács a pertörténettel kapcsolatban érdemesnek tartja megemlíteni, hogy az ügyben a Debreceni Regionális Nyomozó Ügyészség 3.Nyom.715/2023/97. számú vádiratában Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlottat a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint minősülő, az előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetével, Terhelt2 II. rendű vádlottat mint visszaesőt a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntetével, míg Terhelt3 III. rendű vádlottat a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntetével vádolta, mint bűnsegédet. A III. rendű vádlott a 2025. április 30. napján tartott előkészítő ülésen a váddal egyezően elismerte a bűnösségét, egyben lemondott a tárgyaláshoz való jogáról, Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott nem ismerte el a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, míg Terhelt2 II. rendű vádlott az előkészítő ülésen – bár ténybelileg nem vitatta, de - nem ismerte el a bűnösségét arra hivatkozással, hogy az I. vádlott volt az, aki felajánlotta a részére, hogy a büntetés-végrehajtási intézetbe be tud hozni a számára jelen esetben gyógyszer és mobil telefont. A fenti nyilatkozatokra tekintettel a törvényszék katonai tanácsa a 2025. június 25. napján tartott előkészítő ülésen az ügyet végzésével tárgyalásra utalta, mely tárgyalást a Be. 517. § (1) bekezdése alapján nyomban meg is tartott. A tárgyaláson bizonyítási eljárást folytatott le, és mivel Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester vallomást tenni nem kívánt, felolvasta a gyanúsított kihallgatásáról készült jegyzőkönyvet, kihallgatta tanú3 tanút, aki Terhelt2 II. rendű vádlott cellatársa volt. Ezt követően a bíróság csupán 2025. szeptember 8. napján tudott tárgyalást tartani, melyen végzésével a III. rendű vádlott vádirati tényállással egyező beismerő vallomását és a tárgyaláshoz való jogáról történő lemondását elfogadta és ezen a napon a III. rendű vádlott tekintetében jogerős ítéletet hozott. Ezt követően a bizonyítási eljárást tovább folytatva kihallgatta a III. és IV. számú tanúkat, lejátszották a korábban a védők és vádlottak

részére rendelkezésre álló technikai eszközzel is lehallgató formátumba konfigurált releváns hangfelvételeket. A hanganyagok alapján a 2025. szeptember 10. napján tartott tárgyaláson Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott bűnösségét elismerte és lemondott a további tárgyaláshoz való jogáról, de a törvényszék katonai tanácsa ezzel együtt is a bizonyítási eljárás részévé tette az I. rendű vádlott nyomozás során tett gyanúsított vallomását, tanú3 nyomozati tanúvallomását, a bírósági szakban tett korábbi vallomását és az egyéb releváns okirati bizonyítékokat. Az I. rendű vádlott nyilatkozatára tekintettel a törvényszék katonai tanácsa végzésével a beismerő és további tárgyaláshoz való jogról történő lemondó vádlotti nyilatkozatot elfogadta, az I. rendű vádlott ügyét elkülönítette és meghozta a jelen felülbírálat tárgyát képező ítéletet.

[14] Az elsőfokú katonai tanács a vádirati tényállással egyezően az ítélet 2. oldal harmadik bekezdésétől a 3. oldal utolsó előtti bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített, és a vádlottat a vádirati minősítéssel egyezően a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében mondta ki bűnösnek.

[15] Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott hivatali bűncselekményét, aki hivatalos személyként anyagi ellenszolgáltatásért, hivatali bűncselekményét megszegve tiltott tárgyakat vitt be egy fogvatartottnak a büntetés-végrehajtási intézetbe.

[16] Az elsőfokú katonai tanács indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) és (4) bekezdése figyelembe vételével tett eleget.

[17] A vádlott terhére bejelentett katonai ügyészi fellebbezés részben alapos.

[18] A törvényszék katonai tanácsa a bűnösségi körülményeket az ítélet 4. oldal második és harmadik bekezdésében rögzítette. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint azonban az I. rendű vádlott esetében enyhítő körülményként nem értékelhető a büntetlen előélet, figyelemmel arra, hogy az 56. BK vélemény alapján a hivatalos személy javára a büntetlen előélet csak akkor értékelhető enyhítő körülményként, ha e minőségével a bűncselekmény nincs összefüggésben. Ezzel szemben nem értékelhető annak javára, aki a bűncselekményt olyan beosztás felhasználásával követte el, amelyben a büntetlen előélet alkalmazási feltétel. Az elkövetés idején a vádlottnál a 2015. évi XLII. törvény (Hszt.) 41. § (1) bekezdés a) pont értelmében a büntetlen előélet alkalmazási feltétel volt. A vádlott javára kell értékelni továbbá, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

[19] Indokoltan vette számba ugyanakkor a törvényszék a vádlott javára, azonban – helyesen - kisebb súllyal a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást, a bizonyítási eljárás lefolytatásához fűződő jogról történő lemondását, tekintettel arra, hogy az erre vonatkozó nyilatkozatot az I. rendű vádlott gyakorlatilag a teljes bizonyítási eljárás lefolytatását

követően tette. Helyesen értékelte a vádlott javára a terhére nem róható időmúlást, amelynek nyomatéka azonban ugyancsak csekélyebb, figyelemmel a 2-8 évig terjedő büntetési tételkeretre, valamint arra, hogy a védőnek a jogai csorbulására való hivatkozásával szemben a vádlott és kirendelt védője a nyomozati iratokat- beleértve a hanganyagokat is - az előkészítő ülés előtt időben megkapták, így ez a körülmény a felkészülésben semmiképpen nem hátráltatta a védőt, különösen szem előtt tartva azt is, hogy a védő a hanganyag kézhezvételét követően elvárható időben nem jelezte, hogy annak lejátszása a rendelkezésére álló technikai felszerelés hiányosságai miatt akadályba ütközött. E hanganyag egyéb formátumba történő konvertálása – hangsúlyozva, hogy a hanganyag lejátszásához szükséges technikai feltételek biztosítása nem a bíróság feladata és a törvényszék, valamint az ügyészség ennek ellenére mindent megtett annak érdekében, hogy a felvételeket másik, általánosan lejátszható formátumban biztosítsa - a bíróság/ ügyészség részéről nyilvánvalóan további időt igényelt. Kétségtelen továbbá, hogy a vádlott közel három hónapig állt a legsúlyosabb kényszerintézkedés, majd közel három és fél hónapig az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet hatálya alatt, ami szintén enyhítő körülményként értékelendő a büntetés kiszabása kapcsán.

[20] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint – egyetértve az elsőfokú bírósággal - a hivatali vesztegetésnek a büntetés-végrehajtási testület tekintélyét rendkívüli módon romboló jellegét szintén a vádlott terhére kell értékelni, figyelemmel arra, hogy a vádlottnak az általa elkövetett és sajnálatos módon rendkívül elszaporodott cselekmények megakadályozása is a hivatali kötelessége volt. Helyesen utalt arra is a törvényszék katonai tanácsa, hogy a vád tárgyát képező cselekmény kapcsán köztudomású a fogvatartottak körében, hogy kik azok a büntetés-végrehajtásban dolgozó személyek, akik bármilyen morális gát nélkül, anyagi ellenszolgáltatás fejében minden további nélkül vállalkoznak tiltott tárgyak bevitelére a bv-intézetbe. Jelen esetben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az I. rendű vádlott nem csak hogy vállalt, hanem maga vállalkozott ilyen jogellenes, a büntetés végrehajtás érdekeit rendkívüli módon sértő és veszélyeztető cselekmény elkövetésére, melyet egyebekben éppen, hogy megakadályoznia kellett volna.

[21] Mindezen bűnösségi körülményeket értékelve helyesen járt el a katonai tanács, amikor a vádlottat a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok szem előtt tartása mellett a tehrére rótt bűncselekmény tárgyi súlyára, a bűnösség fokára és a személyében rejlő társadalomra veszélyességre, és a Btk. 80. §-an írt büntetés kiszabási elvekre figyelemmel a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre és a Btk. 61. § (1) bekezdése és a 62. § (1) bekezdése alapján közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte, melynek tartama a börtönbüntetés tartamához megfelelően igazodik. A másodfokú katonai tanács a szabadságvesztés büntetés tartamának jelentős mértékű súlyosítására a feltárt büntetés kiszabási körülményekre tekintettel, a katonai ítélkezési gyakorlatot is szem előtt tartva nem látott kellő indokot.

[22] Ugyanakkor egyetértett a másodfokú katonai tanács azzal, hogy az ügyészség által a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján indítványozott pénzbüntetés kiszabása indokolt. A BH2015.25. számú eseti döntésben is kifejtettek szerint a Btk. 50. § (1) bekezdésében meghatározott pénzbüntetés kiszabása során az egy napi tétel összegének meghatározásakor figyelemmel kell ugyan lenni az elkövető vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaira és

életvitelére, ám törvényi megszorítás hiányában közömbös ezek „megfelelősége”. Ezzel szemben a külön vizsgálandó (2) bekezdés alkalmazása során a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt kiszabott – akár végrehajtandó, akár végrehajtásában felfüggesztett – határozott ideig tartó szabadságvesztés mellett az elkövetőt kötelezően pénzbüntetésre is kell ítélni, de kizárólag akkor, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van. A 25. BK vélemény alapján a vádlottnak akkor megfelelő a keresete, illetve a jövedelme, ha a pénzbüntetést – akár részletekben is, de – képes megfizetni. A pénzbüntetés alkalmazása szabadságvesztés mellett akkor felel meg a céljának, ha alappal lehet következtetni arra, hogy a vádlott a pénzbüntetést törvényes tartási kötelezettségeinek teljesítése mellett a maga és tartásra szoruló családja minimális megélhetésének veszélyeztetése nélkül, saját keresetéből, jövedelméből képes megfizetni.

[23] Jelen esetben Terhelt1 volt büntetés-végrehajtási őrmester I. rendű vádlott havi nettó 300-400.000,- forint jövedelemmel rendelkezik és egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, havi 40.000,- forint hiteltartozás törlesztése terheli. Mindezeket szem előtt tartva a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a vádlott rendelkezik a pénzbüntetés kiszabásának alapjául szolgáló jövedelemmel, így a Btk. 50. § (2) bekezdésében írtak alkalmazásának törvényi akadálya nincs, vele szemben törvényesen kerülhet sor a Btk. 50. § (2) bekezdésére figyelemmel pénzbüntetés kiszabására. Az ítéltábla katonai tanácsa a pénzbüntetés napi tétel számát a másodfokú katonai tanács a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyához, egy napi tétel összegét pedig a vádlott vagyoni viszonyaihoz igazítva állapította meg (250 napi tétel, 1300,- forint napi összeg), illetve a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett az így kiszabott 325.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[24] A foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabása érdekében a volt büntetés-végrehajtási őrmester vádlottal szemben bejelentett fellebbezés nem alapos.

[25] A rendvédelmi szervnél hivatásos szolgálatot ellátó terhelttel szemben, aki e beosztásával összefüggésben követte el a terhére rótt bűncselekményt, katonai büntetés kiszabásának van helye.

[26] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint nem vitás, hogy a foglalkozástól eltiltás alkalmazása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az elkövető milyen munkavégzésre irányuló jogviszony alapján gyakorolja a foglalkozását, így nem kizárt a Hszt. hatálya alá tartozó szervezetek hivatásos állományú tagjának foglalkozástól eltiltása sem. A fellebbviteli bíróság – a Kúria Bhar.1170/2013/6. számú határozatában írtakra is figyelemmel járt el. Továbbra is irányadónak tekinti azt a kialakult bírói gyakorlatot, miszerint a büntető törvény szempontjából katonának minősülő elkövetővel szemben általában szolgálati viszony vagy a rendfokozatot érintő büntetések elegendőek, ezért foglalkozástól eltiltásra általában csak akkor kerülhet sor, ha a büntető törvény szerint katonának minősülő személy olyan, a polgári életben is hasznosítható többletvégzettséggel, foglalkozással rendelkezik, amely túlmutat az adott fegyveres szerv kötelékében ellátott beosztásánál. Önmagában tehát az nem a foglalkozástól eltiltás, hanem rendfokozatot vagy szolgálati viszonyt érintő büntetés

kiszabására ad okot, ha egy büntetés-végrehajtási tiszt az elbírált bűncselekményt hivatásos szolgálata során gyakorolt foglalkozása szabályainak megszegésével, illetve foglalkozása felhasználásával, szándékosan követi el. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a fentiek értelmében – miután az I. rendű vádlott büntetés-végrehajtási tiszthelyettesi foglalkozása, valamint beosztása felhasználásával valósította meg cselekményeit és a jövőben nem lehet hivatali bűncselekmény speciális alanya sem - nem indokolt vele szemben rendvédelmi foglalkozástól eltiltás büntetés alkalmazása, ezért a fellebbviteli bíróság az ügyészség által indítványozott végleges hatályú foglalkozástól eltiltás büntetést mellőzte.

[27] Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a Btk. 137. §- a szerinti lefokozás katonai büntetés alkalmazása jelen esetben nem lehetséges, mivel azt a közügyektől eltiltás magában foglalja a Btk. 61. § (3) bekezdése alapján.

[28] A törvényszék helyesen rendelkezett a Btk. 74. § (1) bekezdés f) pontja és a Btk. 75. § (1) bekezdés b) pontja alapján a vagyoneklóbzásról.

[29] A másodfokú katonai tanács ezen túlmenően az elsőfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései közül a beszámításra vonatkozó rendelkezéseket pontosította, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében csupán a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt akként rendelte beszámítani, hogy 4 napi bűnügyi felügyelet felel meg egy nap szabadságvesztésnek, azonban a vádlott által őrizetben, illetve letartóztatásban töltött idő beszámításáról nem rendelkezett, arra csupán az ítélet 7. oldal harmadik bekezdésében utalt. Ezt az elsőbírói mulasztást pótolta a másodfokú katonai tanács azzal, hogy egyben pontosította az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet kezdő napját is, tekintettel arra, hogy az nem 2024. május 17. napja, hiszen ezen a napon a vádlott még letartóztatásban volt. Márpedig a terhelt ugyanazon a napon különböző kényszerintézkedések hatálya alatt nem állhat, ilyen esetben az adott napra vonatkozóan mindig a súlyosabbat kell megjelölni. Ezért az I. rendű vádlott fogva tartására vonatkozó adatok az ítéltábla akként helyesbítette, hogy a terhelt helyesen 2024. május 18. napjától állt ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt.

[30] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[31] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tartott tanácsülésen a
Be. 606. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Budapest, 2026. április 17.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok sk.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa Kb.III.6/2025/44. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.2/2026/5. számú ítélete folytán 2026. április 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2026. április 17.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

.